

Arne Lindmo

PELKOVAARA

VARISLINNAN SALAISUUS

Kuvittanut Ida Skjelbakken
Suomentanut Jonna Joskitt-Pöyry

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Pohjoismaiden
ministerineuvosto on
rahoittanut tämän
teoksen kääntämistä

Kiitokset:

Suuri kiitos kirjailija Jørn Lier Horstille ja kirjastonhoitaja Thomas Overvikkille monista hyvistä ehdotuksista käsikirjoituksen työstämisessä. Megaisot kiitokset myös kaikille niille lapsille, jotka lukivat käsikirjoitukseni ja kertoivat mielipiteensä siitä ennen kirjan julkaisua. Palaute on ollut kullannarvoista!

Norjankielinen alkuteos

Trollheim: Kråkeslottets hemmelighet

Copyright © Text: Arne Lindmo 2022

Copyright © Illustrations: Ida Skjelbakken 2022

First published in 2022 by Figenschou Forlag.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

Tekstin- ja tiedonloughinta kielletty.

ISBN 978-951-1-50292-0

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2025

Esinäytös

Adam nosti kännykän korvalleen.

”Moi”, hän vastasi.

”Adam, onko totta, että sinä olet muuttamassa pois?”

”Jep. Äiti sai uuden työpaikan jostain Pelkovaarasta. Meillä menee loppuloma muuttohommissa.”

”Vaihdatko sinä koulua?”

”Pakkohan se on. Pelkovaara on kaukana täältä Oslostä.”

”Onpa kurjaa. Sinua tulee ikävä.”

”Kiitos samoin.”

”Ohhoh! Hain netistä tietoa Pelkovaarasta. Tiedätkö, millainen paikka se on?”

”En oikeastaan, mutta äidin mukaan se on rauhallinen ja siellä on paljon luontoa.”

”Vai vielä rauhallinen? Hah hah. Siellä on kadonnut enemmän lapsia kuin millään muulla paikkakunnalla koko Norjassa!”

”Mitä?”

”Niin tässä tietokoneeni ruudulla lukee. Kuusikymmentäkolme lasta kadonnut jäljettömiin!”

”Eikä! Missä ajassa?”

”Vuodesta 1795 lähtien! Pieni tyttö nimeltä Sara Gran oli ensimmäinen.”

”Sanotaanko siinä, mitä hänelle tapahtui?”

”Hän lähti pihalle poimimaan omenoita, mutta ei tullut koskaan enää takaisin. Hänen isänsä ilmeisesti sekosi täysin ja väitti hirviöiden vieneen hänet.”

”Huh huh, ja sinne minä nyt muutan!”

”Onnea matkaan!”

”Öh, kiitos...”

Ystävyyden alku

Adam veti keuhkot täyteen raitista ilmaa. Ilma tuoksui täällä paremmalta kuin Oslossa. Hiljaistakin oli. Hän ei kuullut mitään muuta kuin puiden huminaa. Pelkovaara vaikutti oikealta rauhan tyyssijalta.

Kesäloma oli ohi, ja Adam ja äiti odottelivat bussipysäkillä metsänreunassa. Adamia puistatti, kun hän muisteli viikon takaista puhelinkeskusteluaan.

Oliko hänen kaverinsa yrittänyt vain pelotella? Miten muka tällaisessa paikassa voisi kadota lapsia jäljettömiin, ja vielä eniten koko maassa? Mitä ihmettä heille olisi tapahtunut – täällä?

Äiti oli tietenkin nauranut hänelle. ”Hölynpölyä”, äiti oli sanonut. ”Älä usko kaikkea, mitä netissä sanotaan”, ja ”Pelkovaara on oikein rauhallinen paikka.”

Adam toivoi, että äiti oli oikeassa.

Äiti ei ainakaan näyttänyt mitenkään hermostuneelta nojaillessaan rennosti bussipysäkin merkkiin ja tuijotellessaan puunlatvoja käryävän tupakkansa takaa. Raitis ilma ei häntä kiinnostanut.

Adamia hermostutti äidinkin edestä. Uusi koulu, uusi luokka eikä ainuttakaan ystävää.

Hän huokaisi. Entä jos kukaan ei haluaisi häntä kaverikseen?

Yhden uuden luokkakaverinsa hän tapaisi hetken kuluttua. Samoilla kulmilla asuvan pojan, jonka kanssa Adamin oli tarkoitus kulkea yhtä matkaa kouluun.

Äiti oli sopinut asian puhelimessa ja sanonut, että sehän olisi kätevä tapa tutustua, mutta mitä jos poika paljastuisikin täydeksi ääliöksi? Ilkimitykseksi, joka hakkaisi hänet tainnoksiin ja jättäisi virumaan kuralätäkköön hampaat kurkussa ja penaali housuissa!

”Missä he viiptyvät?” Adamin äiti puuskahti ja vilkaisi kelloa. ”Bussini tulee minä hetkenä hyvänsä!”

”Tuolta he taitavat tulla”, Adam sanoi.

Heitä kohti näytti kävelevän neulepaitaan ja hameeseen pukeutunut isokokoinen nainen, joka vilkutti heille innoissaan.

”Juhuu!” nainen huikkasi. ”Täältä tulee Tobias!”

Hänen vierellään tallusteli lyhyt ja pulskanpuoleinen poika, jolla oli isot, pyöreät silmälasit. Poika vaikutti ujolta ja enimmäkseen tuijotteli maahan. Hän ei ainakaan näyttänyt kiusaajalta.

Äiti tökkäsi Adamia selkään ja kuiskasi: ”Voisit tervehtiä.”

Adam ojensi pojalle kätensä ja hymyili.

”Moi! Minä olen Adam. Hauska tavata!”

Poika tarttui hänen käteensä ja pudisti sitä arasti.

”M-minä olen Tobias.”

Tobias kai ujosteli vieläkin, vai oliko hän sittenkin hämillään jostain?

Mitä hänen paitansa rintamuksessa oikein luki? ”Minulla on maailman...”

Adamia hymyilytti. Eipä ihme, että Tobiasta nolotti. Hänen vihreässä neuleessaan luki näet suurin, punaisin kirjaimin ”Minulla on maailman paras äiti!”

Tobias oli melkoinen kovanaama, jos uskalsi mennä kouluun siinä paidassa, tai sitten hän oli tyhmä kuin saapas. Paidassa olisi voinut yhtä hyvin olla maalitaulu ja teksti ”Saa kiusata!”

Tobiaksen äidillä oli yllään täsmälleen samanlainen neule, paitsi että siinä luki ”Minulla on maailman paras poika!”

Ehkä se oli heidän perheensä oma juttu. Tai sitten Pelkovaaran asukkaat olivat kaikki vähän omalaatuisia ja pitivät koulussa tuollaisia paitoja. Siinä tapauksessa Adam varmaan erottuisi joukosta tummansinisessä hupparissaan ja reikäisissä sinisissä farkuissaan.

Tämä poika oli hänen täydellinen vastakohtansa.

Adam oli pitkä ja hoikka, siinä missä Tobias oli lyhyt ja pyylevä.

Adamin tukka oli tumma ja lyhyt, Tobiaksen vaalea, kiharainen takkupesä.

Adamin iho oli kullanruskea, mutta Tobiaksen niin kalmankalpea, että hän näytti viettäneen koko pitkän kesäloman sisätiloissa.

He olivat kuin yö ja päivä.

Luku 2

Yllätyshyökkäys

Bussi tuli, ja Adamin äiti tumppasi tupakkansa ja heilautti kättään lähtiäisiksi.

Tobiaksen äiti halasi poikaansa, silitti hänen poskeaan ja antoi vielä suukonkin otsalle, ennen kuin päästi hänet menemään.

Jonkin aikaa Adam ja Tobias kävelivät tietä pitkin vierekkään puhumatta toisilleen sanaakaan.

Sillä lailla ei tietenkään voinut tutustua, mutta Adam ei keksinyt mitään sanottavaa.

Lopulta Tobias rikkoi hiljaisuuden.

”Tästä menee oikotie”, hän sanoi ja työnsi tienreunassa kasvavien puiden alaoksia sivuun. Oksien takaa paljastui metsän siimekseen johtava polku.

”Minä kuljen melkein aina tätä kautta”, Tobias sanoi ja hyppäsi polulle. ”Tämäkin reitti on aika pitkä, mutta paljon parempi kuin tuo kiertotie.” Adam seurasi perässä.

He astuivat kauniiseen sekametsään. Kummallakin puolella polkua kasvoi tuhkatiheässä pensaita, saniaisia ja mustikkaa.

Siellä oli myös ihanan hiljaista, vain oravat naksuttelivat puissa, puro solisi jossain ja linnut visertelivät.

Kun he olivat kävelleet metsässä jonkin matkaa, Tobias kis-kaisi villapaidan päältään, sulloi sen pussiin ja kätki pussin kivenkoloon.

”Sain sen synttärilahjaksi äidiltä”, hän sanoi. ”Jos inahdat-kaan siitä koulussa, teen sinusta muussia!” Tobias jatkoi ja heristi nyrkkiään.

”Lupaan olla puhumatta siitä”, Adam vakuutti. ”Huuleni ovat sinetöidyt.” Mutta hänen suupielensä nytkähtivät tahto-mattakin pieneen hymyyn.

Adam oli kaksitoistavuotiaaksi vahva ja kookas ja oli pär-jännyt aina tappeluissa edellisessä koulussaan, joten lyhyen-läntä kikkarapää ei herättänyt hänessä pienintäkään pelkoa.

Hymy kuitenkin haihtui, kun hän muisti erään tapauksen muutaman vuoden takaa.

Hänen Puolassa asuva mummonsa oli lähettänyt hänelle syntymäpäivälahjaksi vaaleanpunaisen takin ja ehdottanut, että Adam voisi pitää sitä koulussa. Adam oli sanonut, ettei halunnut, koska vaaleanpunainen oli ällöttävä tyttöjen väri, ja mummo oli pahoittanut mielensä.

Mummo oli halunnut vain ilahduttaa häntä, ja sitten hän oli pilannut kaiken. Mikä toope hän osasikaan olla! Jos hän saisi toisen mahdollisuuden, hän keksisi jotain yhtä nerokasta kuin Tobias.

Käkkäräpää ei ehkä sittenkään ollut ihan täysi uuno.

”Kotimatalla puen sen takaisin päälleni”, Tobias sanoi. ”Näin vältyn kiusaamiselta, ja äitikin on mielissään. Kaikki voittavat!”

”Pöö!” Joku hyppäsi puskiasta heidän eteensä.

Tobias kiljaisi ja säpsähti niin, että pyllähti maahan. Keskellä polkua seisoivat tyttö, joka nauroivat vedet silmissä.